

съ Давуста. — Като влязваше на Мирата.) А, Ето го, — що има!

Миратъ. Все така стоятъ и обкопы праватъ отъ Москва. — Сичко личи че сутра ще ги намериме обкопаны.

Напол. Тога съ топовыте ще се биеме — юще подобрѣ.

Миратъ. (На Давуста.) Дерзостный Княже! защо вчера едно ваше одарванѣ отъ топове, не щеше два пѣти да пушка покрай сичките ми заповѣсти;

Давустъ. Затова, защото жаля солдатите си, и непроливамъ кръвь гдѣто нетреба.

Миратъ. Да — ! ты си разуменъ . . .

Давустъ. А ваше Величество твърде отъ важно . . . но когато се свърши бойатъ видяваме що ще да остане отъ вашите каваларии. — Тога се пада на васъ да правите съ тѣхъ каквото щете. Но колкото пешацы има на първыйнать Корпусъ, до когато бждатъ подъ моето управленіе, азъ имъ недавамъ безъ милости да мратъ.

Миратъ. Вы сте забравили, че ако и да заповѣдвате надпешацыте, но азъ заповѣдвамъ и надъ васъ! — Императоратъ ва е подфърлилъ подъ моята команда.

Давустъ. — Императоратъ немаше правда.

Миратъ. Азъ познавамъ добрѣ, че вашата жалба отъ кръвта е срещу неприятеля, и не.